

Sygn. I C 6/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko : K. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 1.611,58 zł (jeden tysiąc sześćset jedenaście złotych pięćdziesiąt osiem groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 16 grudnia 2015r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 24,75 zł (dwadzieścia cztery złote siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. wyrokowi w pkt. 1 i 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W dniu 16 grudnia 2015r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew o zapłatę przeciwko K. S.. Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.952,16 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 20 maja 2015r. zawarł z pozwanym umowę pożyczki. Pozwany nie spłacił zadłużenia pomimo wezwania go do zapłaty. Powód wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się: należność główna w kwocie 1.581 zł, koszty podjętych działań windykacyjnych w kwocie 250,00 zł, skapitalizowane odsetki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej liczone od kwoty 1.581 zł, które na dzień 19 listopada 2015 r. wyniosły 30,58 zł.

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego we Włocławku.

Pozwany K. S., mimo doręczenia mu odpisu pozwu i zawiadomienia o terminie rozprawy nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na rozprawę.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2015 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., a K. S. zawarta została umowa pożyczki w kwocie 1.300 zł. K. S. zobowiązał się zwrócić na rzecz (...) spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością z siedzibą w G. pożyczkę wraz z opłatami za jej udzielenie w łącznej kwocie 2.561 zł w 19 tygodniowych ratach – przy czym osiemnaście rat płatnych po 130 zł, dziewiętnasta, ostatnia w kwocie 221 zł.

dowód: umowa pożyczki – k. 17

Pismem z dnia 26 lipca 2015r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 290 zł w terminie 7 dni, od otrzymania wezwania, pod rygorem przekazania obsługi należności wyspecjalizowanej firmie windykacyjnej.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. pismem z dnia 01 listopada 2015r. poinformowała K. S., że jego zobowiązanie na dzień 01 listopada 2015r. wynosi 1.681 zł oraz o przekazaniu obsługi należności wyspecjalizowanej firmie windykacyjnej (...) z siedzibą w G. i obciążeniu go dodatkowymi kosztami w wysokości 180 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 16; informacja o przekazaniu obsługi – k. 15

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawę, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r., sygn. akt I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997r., sygn. akt I CKU 115/97).

Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych przez stronę powodową.

W sprawie niniejszej pozwany nie zajął merytorycznego stanowiska co do żądania pozwu. Zważywszy na treść przepisu wyżej przywołanego przyjąć zatem należało, że zachodzą podstawy do wydania wyroku zaocznego. Jednak, jako że okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda w pozwie wzbudziły wątpliwości Sądu, żądanie powoda w kształcie przez niego zgłoszonym nie mogło zostać uwzględnione.

Powód wywiódł swoje roszczenie z umowy pożyczki, do której ma zastosowanie przepis art. 720 kc (przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (§ 1). Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem (§ 2).

Pozwany nie spłacił w całości swojego zobowiązania wynikającego z zawartej z powodem umową pożyczki. Nie zakwestionował też wyliczeń kwoty pożyczki pozostałej do spłaty, jak również odsetek umownych naliczonych przez powoda. W ocenie Sądu żądanie przez powoda zapłaty kwoty 1.952,16zł jest jednak niezasadne. Jak wynika z § 6 ust. 2 umowy przedstawionej przez powoda, jeżeli (...) Sp. z o.o. podjęła działania windykacyjne, to pożyczkobiorca zostanie obciążony zryczałtowanymi kosztami windykacji zaległych należności w kwocie 55 zł, kosztami korespondencji w kwocie 15 zł. Jeżeli działania windykacyjne zostaną przeprowadzone przez firmę zewnętrzną pożyczkobiorca zostanie

dodatkowo obciążony kosztami usługi w zryczałtowanej kwocie 180 zł. Powód nie wykazał, by faktycznie takie koszty zostały przez niego poniesione.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.611,58 zł na podstawie art.720 § 1 k.c. (o czym orzeczono w pkt. 1 sentencji wyroku). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw. Sąd uznał, że postanowienia umowy pożyczki nakładające na pozwanego obowiązek uiszczenia kosztów wezwań do zapłaty, kosztów windykacyjnych w wysokości w niej określonej stanowią niedozwolone klauzule umowne, a z drugiej są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego ograniczającymi swobodę umów i w istocie zmierzają do obejścia prawa w zakresie przepisów o odsetkach maksymalnych (vide: pkt 2 sentencji wyroku).

O odsetkach od należności głównej Sąd orzekł na mocy § 6 ust. 1 umowy pożyczki w zw. z art. 481 § 1 k.c., uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu. W myśl art. 481 § 1 i § 2 k.c. (wg stanu na dzień 31.12.2015r.) jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 kpc (pkt. 3 wyroku).

Sąd z urzędu nadał wyrokowi w pkt. 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności, albowiem zaistniała przesłanka z art. 333 § 1 pkt 3 kpc. (pkt 4 wyroku).